

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. E.**, zastoupena Mgr. Lukášem Eppichem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2019, č. j. 46000/002491/19/010/PT, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2021, č. j. 31 Ad 7/2019 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Okresní správa sociálního zabezpečení Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydala dne 28. 5. 2018 rozhodnutí, jímž podle § 27 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), po uplynutí podpůrní doby u nemocenského přiznala žalobkyni výplatu nemocenského za období od 21. 5. 2018 do 20. 8. 2018. Žalobkyně byla dočasně práce neschopná od 6. 2. 2017 do 20. 8. 2018. Dne 23. 7. 2018 vydala žalovaná rozhodnutí o přiznání starobního důchodu žalobkyni s účinností od 3. 7. 2018, dne 21. 8. 2018 žalobkyně nastoupila do starobního důchodu a ukončila pracovní poměr. Správní orgán I. stupně následně dne 16. 1. 2019

rozhodl, že žalobkyně nemá za období od 1. 8. 2018 do 20. 8. 2018 nárok na výplatu nemocenského, neboť podpůrčí doba při dočasné pracovní neschopnosti v délce 380 dní skončila již dne 20. 2. 2018. Jelikož žalobkyně čerpala nemocenské i po uplynutí podpůrčí doby, tj. v době prodloužené rozhodnutím správního orgánu, na tuto dobu se již nevztahuje možnost souběhu nemocenského a starobního důchodu podle § 28 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaná zamítla a rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalované brojila u Krajského soudu v Hradci Králové, který žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud vyložil § 28 zákona o nemocenském pojištění a související otázku souběžné výplaty dávek nemocenského a starobního důchodu tak, že žalobkyni za období od 1. 8. 2018 do 20. 8. 2018 nevznikl nárok na výplatu dávky nemocenského pojištění.

[3] Dle krajského soudu nelze část § 28 zákona ve znění „*Nemocenské podle věty první a druhé však nelze vyplácet déle, než by se vyplácelo podle § 26,*“ chápat tak, že se vztahuje též na prodlouženou podpůrčí dobu upravenou v § 27 zákona. Obligatornost poskytování dávky nemocenského je omezena tzv. podpůrčí dobou, což je doba, po kterou má být dávka vyplácena. Takto časově vymezená podpůrčí doba však trvá nejdéle 380 kalendářních dnů ode dne vzniku dočasné pracovní neschopnosti (nestanoví-li zákon jinak). Po uplynutí uvedené maximální možné podpůrčí doby se nárok stává fakultativním, neboť je daná dávka vyplácena pouze na základě rozhodnutí vydávaného na žádost pojištěnce, a je omezena jen na určitou dobu uvedenou v rozhodnutí, a to za splnění ostatních podmínek. Je zde zřetelná snaha zamezit čerpání dávek z více sociálních pojistných systémů po nadbytečnou dobu. Krajský soud nepřisvědčil názoru žalobkyně, že zákonodárce by výslovně vyvrátil užití § 27 zákona na souběh dávek, neboť zákonodárce naopak výslovně odkázal pouze na § 26 zákona. Žalobkyně poukázala na to, že § 26 zákona obsahuje spojení „není-li dále uvedeno jinak“, zároveň však sama správně uvádí, že jinak je obsaženo právě v § 27 i § 28 zákona. Z této konstrukce je zřejmé, že § 26 zákona stanoví obecnou úpravu podpůrčí doby a § 27 a § 28 zákona jsou ona ustanovení upravující ji odlišně. Odkaz na § 26 zákona proto nemůže zahrnovat i odkaz na tato ustanovení upravující podpůrčí dobu jinak.

[4] Výklad § 27 uplatněný žalobkyní, která jej označuje za prodloužení podpůrčí doby, je proto nesprávný, neboť rozhodnutí vydané podle § 27 zákona směřuje pouze k samotné výplatě nemocenského. Podpůrčí doba uplyne již ve lhůtě podle § 26 zákona a neprodlužuje se. Účelem § 27 zákona je zajistit, aby pojištěnec nezůstal bez náhrady příjmu po dobu, kdy je dočasně práce neschopný nad rámec podpůrčí doby stanovené v § 26, ale je odůvodněný předpoklad, že se práce schopným opět stane. V případě žalobkyně však pominula doba, kdy bylo nutné zajistit jí v době pracovní neschopnosti náhradu příjmu, neboť jí vznikl nárok na výplatu dávky, která tuto roli již plní.

[5] Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 5. 2018 je správně uvedeno, že rozhodnutí bude platné pouze za splnění dalších podmínek. Nárok na výplatu nemocenského vzniká naplněním zákonných podmínek, nikoli pouze vydáním rozhodnutí o výplatě nemocenského po uplynutí podpůrčí doby. Rozhodnutí nezaložilo bezpodmínečný nárok na výplatu nemocenského, správní orgán jím deklaroval splnění podmínek nároku na výplatu nemocenského podle § 27 zákona a vymezil předpokládanou

pokračování

dobu podpory. Striktně formalistické trvání na znění výroku by *ad absurdum* mohlo vést i k situacím, kdy bude pojištěnci prodloužena výplata dávek po další tři měsíce, během nichž jeho pracovní neschopnost pomine.

[6] Krajský soud se závěrem ztotožnil s žalovanou, že vada řízení před správním orgánem I. stupně, který rozhodoval ve zkráceném řízení, avšak písemné oznámení podle § 153 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění zaslal žalobkyni se zpožděním, písemnost neoznačil jako oznámení, a ani do něj nezahrnul poučení, nebyla důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vada totiž nijak negativně nezasáhla do procesního postavení žalobkyně., neboť správní orgán považoval následné podání žalobkyně jako žádost o vydání rozhodnutí o dávce a zahájil správní řízení o dávce nemocenského pojištění.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Výklad provedený krajským soudem je v rozporu se závěry vyplývajícími z judikatury Ústavního soudu, neboť nabízí-li se dvojí možný výklad veřejnoprávní normy, je třeba v intencích zásad spravedlivého procesu volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do základních práv a svobod (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07).

[9] Zákon o nemocenském pojištění výslovně předpokládá souběžné vyplácení nemocenského a starobního důchodu po dobu až 70 kalendářních dnů, a to nejdéle do doby ukončení zaměstnání. Nárok na výplatu starobního důchodu vznikl ještě v době trvání pojištěné činnosti, tedy v době trvání zaměstnání. Závěr krajského soudu o tom, že pro ukončení výplaty nemocenského je rozhodný okamžik vzniku nároku na starobní důchod, je v přímém rozporu s § 28 zákona o nemocenském pojištění a nemá v tomto zákoně oporu.

[10] Zcela nepřipadným je odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 10 Ads 9/2019 - 46. Soud se v této věci zabýval překážkou pro výplatu nemocenského z důvodu vzetí do vazby. To je přitom podle § 16 zákona o nemocenském pojištění důvodem, pro který pojištěnec nemá na výplatu nemocenského nárok. Nicméně shodný důvod v případě přiznání starobního důchodu zákon nestanoví.

[11] Žalovaná i krajský soud opakovaně uvádí, že přiznáním starobního důchodu došlo k zániku zákonem stanovené podmínky pro výplatu nemocenského, resp. již nebyly splněny blíže nespecifikované „ostatní zákonem stanovené podmínky“. Nicméně žalovaná ani krajský soud konkrétně nespecifikovaly a na konkrétním ustanovení zákona o nemocenském pojištění neuvedly, jaká zákonná podmínka neměla být splněna či jejíž splnění odpadlo. Prodloužená doba výplaty nemocenského se stává nárokovým nadstandardem v okamžiku, kdy správní orgán I. stupně rozhodne o jejím přiznání, a lze jej odebrat pouze při splnění zákonných důvodů. Závěr krajského soudu je proto

v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy a presumcí správnosti veřejnoprávních aktů. V tomto ohledu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[12] Při podání žádosti o vyplacení starobního důchodu na pobočce správního orgánu I. stupně jeho pracovnice stěžovatelce výslovně sdělila, že pokud jí bude důchod přiznán, bude souběžně prováděna výplata důchodu i nemocenské až po dobu 70 dnů. Stěžovatelka přitom v době podání žádosti nadále měla zájem se do zaměstnání vrátit, ale s ohledem na další okolnosti se zaměstnavatelem dohodla ukončení pracovního poměru.

[13] Výklad § 28 zákona o nemocenském pojištění provedený krajským soudem nemůže obstát ani s ohledem na rozhodnutí o prodloužení výplaty nemocenského a znění § 27 tohoto zákona. Podpůrčí doba v délce 380 dnů podle § 26 zákona sice stěžovatelce skončila ke dni 20. 2. 2018, nicméně výplatu nemocenského jí správní orgán I. stupně prodloužil až do 20. 8. 2018. Ustanovení § 28 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, o které se krajský soud opírá, navíc hovoří o „výplatě nemocenského“, nikoli o základní „podpůrčí době“. Ustanovení § 28 odst. 1 zákona odkazuje na § 26 a v § 26 je následně odkazováno na § 27 („pokud se dále nestanoví jinak“). Je nepochybné, že při výkladu § 28 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je třeba § 27 rovněž zohlednit. Limitní doba výplaty nemocenského musí odpovídat době, která je stanovena v rozhodnutí o prodloužení doby výplaty nemocenského, neboť v této době byla stěžovatelka stále v pracovním poměru. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu možnost prodloužení doby výplaty nemocenského dle § 27 zákona ve vztahu k souběhu výplaty nemocenského a starobního důchodu vyloučit, pak by to nepochybně do zákona výslovně uvedl. Výklad *ad absurdum* nastíněný soudem vychází z nesprávného předpokladu, že pracovní neschopnost u stěžovatelky pominula.

[14] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nijak nevypořádal s výkladem ustanovení *a contrario* navrhovaným stěžovatelkou v žalobě. Stejným způsobem by krajský soud mohl vyložit pouze § 25 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, dle kterého nárok na nemocenské nemá pojištěnec, kterému v době dočasné pracovní neschopnosti vznikl nárok na výplatu starobního důchodu, pokud pojištěná činnost skončila přede dnem, od něhož mu vznikl nárok na výplatu starobního důchodu. Stěžovatelce pojištěná činnost nezanikla přede dnem, od něhož jí vznikl nárok na výplatu starobního důchodu. Proto *a contrario* stěžovatelce nadále tento nárok svědčí.

[15] Krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit také z důvodu procesních pochybení správního orgánu I. stupně, který nepostupoval v souladu s ustanoveními upravujícími zkrácené řízení, což mělo vliv na zákonnost správních rozhodnutí.

[16] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109

pokračování

odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném řízení dospěl soud k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[18] Předmětem sporu je výklad § 28 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, který upravuje podmínky pro vyplácení nemocenského poživatelům starobního důchodu. Konkrétně se strany sporu neshodují, jakým způsobem vykládat větu čtvrtou tohoto ustanovení (*„Nemocenské podle věty první a druhé však nelze vyplácet déle, než by se vyplácelo podle § 26.“*), resp. zda má být nemocenské vypláceno poživatelům starobního důchodu, jimž již uplynula podpůrčí doba podle § 26 tohoto zákona.

[19] Podle § 26 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění *podpůrčí doba u nemocenského začíná 15. kalendářním dnem trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo 15. kalendářním dnem nařízené karantény a končí dnem, jímž končí dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa, pokud nárok na nemocenské trvá až do tohoto dne; podpůrčí doba však trvá nejdéle 380 kalendářních dnů ode dne vzniku dočasné pracovní neschopnosti nebo nařízení karantény, pokud se dále nestanoví jinak.*

[20] Podle § 27 téhož zákona *po uplynutí podpůrčí doby stanovené podle § 26 se nemocenské vyplácí na základě žádosti pojištěnce po dobu stanovenou v rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění, který vyplácí nemocenské, pokud lze očekávat, že pojištěnec v krátké době, nejdéle však v době 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrčí doby stanovené podle § 26, nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti; takto lze postupovat i opakovaně, přičemž při jednotlivém prodloužení výplaty nemocenského nesmí být doba tohoto prodloužení delší než 3 měsíce. Nemocenské lze podle věty první vyplácet celkem nejdéle po dobu 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrčí doby stanovené podle § 26.*

[21] Podle § 28 odst. 1 tohoto zákona *se nemocenské poživateli starobního důchodu nebo invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně vyplácí od 15. kalendářního dne trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo od 15. kalendářního dne nařízené karantény po dobu nejvýše 70 kalendářních dnů, nejdéle však do dne, jímž skončila doba zaměstnání, jde-li o zaměstnance, popřípadě skončilo pojištění, jde-li o osobu samostatně výdělečně činnou nebo o zahraničního zaměstnance (...). Při více dočasných pracovních neschopnostech v jednom kalendářním roce se nemocenské vyplácí v tomto roce nejvýše po dobu uvedenou ve větě první. (...) **Nemocenské podle věty první a druhé však nelze vyplácet déle, než by se vyplácelo podle § 26.** (...) (zvýraznění doplněno NSS).*

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a souhlasí s jeho výkladem těchto ustanovení. Naopak argumenty, které předložila stěžovatelka, nijak nesvědčí o tom, že by mělo být nemocenské vypláceno i poživatelům starobního důchodu, jimž již uplynula podpůrčí lhůta podle § 26 zákona o nemocenském pojištění a kterým bylo nemocenské vypláceno na základě rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle § 27 tohoto zákona. Ustanovení nelze vyložit více způsoby, ale jen tím, který provedl krajský soud. Stěžovatelce proto nelze přisvědčit, že by zde vedle sebe existovaly dva rovnocenné výklady, pročez by správní orgány a krajský soud měly upřednostnit výklad, který je pro stěžovatelku příznivější ve smyslu zásady *in dubio mitius*.

[23] Kasační soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Není totiž pravdou, že žalovaná ani krajský soud konkrétně nespecifikovaly a na konkrétním ustanovení zákona o nemocenském pojištění neuvedly, jaká zákonná podmínka neměla být splněna či jejíž splnění odpadlo. Z napadeného rozsudku jasně plyne, že onou zákonnou překážkou pro vyplácení nemocenského v případě stěžovatelky je skutečnost, že podpůrčí doba podle § 26 zákona o nemocenském pojištění již uplynula (§ 28 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění). Ostatně ohledně výkladu tohoto ustanovení se vede celý probíhající spor.

[24] Nepřezkoumatelnost Nejvyšší správní soud neshledal ani z důvodu nevypořádání námítky založené na výkladu § 25 písm. b) zákona o nemocenském pojištění *a contrario*. Krajský soud není povinen výslovně v odůvodnění reagovat na všechny myslitelné aspekty vznesených námitek. Podstatné je, aby vysvětlil, z jakých důvodů nepovažuje argumentaci stěžovatelky za správnou. Krajský soud ke svému závěru dospěl na základě výkladu § 26 až § 28 zákona o nemocenském pojištění. Z jeho argumentace je zřejmé, proč výklad § 25 písm. b) téhož zákona nepovažoval za správný způsob k zodpovězení sporné právní otázky.

[25] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval namítaným nesprávným posouzením právní otázky, zda má být nemocenské vypláceno i poživatelům starobního důchodu, kterým již uplynula podpůrčí doba podle § 26 zákona o nemocenském pojištění, a to v mezích stěžovatelčiných kasačních námitek.

[26] Podpůrčí dobou se rozumí maximální délka doby, po kterou lze nemocenské poskytovat. Obecná podpůrčí doba je stanovena v § 26 zákona o nemocenském pojištění a činí 380 kalendářních dnů. V některých případech je délka podpůrčí doby stanovena odchylně a je kratší, a to u poživatele starobního důchodu nebo plného invalidního důchodu, jak stanoví § 28 zákona. V § 27 zákona je upraveno poskytování nemocenského po uplynutí podpůrčí doby na základě rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění; rozhodnutí o prodloužení doby vyplácení nemocenského tedy nijak neprodlužuje podpůrčí dobu. Ta zaměstnanci uplyne ve lhůtě stanovené v § 26 či v § 28 zákona.

[27] U poživatelů starobního důchodu platí vedle obecné podpůrčí doby ještě zvláštní podpůrčí doba v rozsahu 70 kalendářních dnů. Nárok na výplatu nemocenského zaniká uplynutím buď obecné, nebo zvláštní podpůrčí doby - podle toho, která podpůrčí doba uplyne dříve. Krajský soud toto obecné pravidlo stanovené v § 28 zákona nijak nezpochybňuje, jak v kasační stížnosti naznačuje stěžovatelka. Ke svým závěrům dospěl na základě ustanovení, jež vylučuje vyplácení nemocenského po uplynutí lhůty stanovené v § 26 zákona, tj. po uplynutí obecné podpůrčí doby.

[28] Krajský soud se nedopustil pochybení ani tím, že odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 9/2019 - 46. Z něj totiž krajský soud čerpal pouze obecné závěry o povaze rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle § 27 zákona o nemocenském pojištění. Konkrétně uvedl, že rozhodnutí nezakládá bezpodmínečný nárok na výplatu nemocenského, ale je jím pouze deklarováno splnění podmínek nároku na výplatu podle § 27 zákona o nemocenském pojištění a vymezena předpokládaná doba podpory.

pokračování

[29] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že na výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby vzniká nárok, pokud pojištěnec podal žádost a vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění je kladné. Důvodem pro závěr, že stěžovatelka nemá za období od 1. 8. 2018 do 20. 8. 2018 nárok na výplatu nemocenského, však byla skutečnost, která nastala až po vydání rozhodnutí podle § 27 zákona. Stěžovatelka totiž začala pobírat starobní důchod poté, co již uplynula obecná podpůrčí doba.

[30] Námitka stěžovatelky, že výklad *ad absurdum* nastíněný krajským soudem vychází z nesprávného předpokladu, že pracovní neschopnost u stěžovatelky pominula, se míjí s obsahem napadeného rozsudku. Soud uvedl, že „striktně formalistické trvání na znění výroku by *ad absurdum* vedlo k situacím, kdy bude pojištěnci prodloužena výplata dávek po další tři měsíce, během nichž jeho pracovní neschopnost pomine“. Krajský soud tedy hovořil pouze o hypotetické situaci, nevycházel z konkrétních skutečností stěžovatelčina případu.

[31] Stěžejní kasační argumentace stěžovatelky, vyjádřená v bodě 13 tohoto rozsudku, byla obsažena již v žalobě. Krajský soud se s ní vypořádal zákonným, správným a přesvědčivým způsobem a Nejvyšší správní soud na jeho argumentaci odkazuje. Část § 28 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, která zní „Nemocenské podle věty první a druhé však nelze vyplácet déle, než by se vyplácelo podle § 26,“ totiž nelze vyložit tak, že nemocenské lze poživatelům starobního důchodu vyplácet i po konci podpůrčí doby stanovené v § 26 zákona. Z tohoto ustanovení jasně vyplývá, že poživatelům starobního důchodu se nemocenské nad rozsah obecné podpůrčí doby nevyplácí. Pokud tedy pracovnice správního orgánu I. stupně stěžovatelku nesprávně informovala o tom, že jí i po počátku pobírání starobního důchodu bude nemocenské nadále vypláceno, bylo takové poučení v rozporu se zákonem a nemohlo založit jakékoliv legitimní očekávání stěžovatelky.

[32] Závěrem stěžovatelka namítá nezákonný postup správního orgánu I. stupně, který nepostupoval v souladu s ustanoveními upravujícími tzv. zkrácené řízení.

[33] Podle § 153 odst. 2 písm. c) zákona o nemocenském pojištění *bylo-li rozhodnuto ve zkráceném řízení, provede se toto rozhodnutí, došlo-li k zániku nároku na výplatu dávky, formou zastavení její výplaty.*

[34] Podle § 153 odst. 5 téhož zákona *ve zkráceném řízení se rozhodnutí nevydává; v těchto případech obdrží pojištěnec písemné oznámení [§ 84 odst. 2 písm. c)].*

[35] Konečně podle § 153 odst. 6 tohoto zákona *nesouhlasí-li pojištěnec s výsledkem zkráceného řízení, může podat okresní správě sociálního zabezpečení ve lhůtě do 30 dnů ode dne výplaty dávky nebo ode dne doručení písemného oznámení podle odstavce 5 o ukončení výplaty dávky písemnou žádost o vydání rozhodnutí o dávce, v níž uvede důvody nesouhlasu s výsledkem tohoto řízení. Podáním této žádosti se zahajuje řízení o dávce.*

[36] S námitkou nesprávného postupu správního orgánu I. stupně se vypořádala již žalovaná. Konstatovala, že správní orgán skutečně nedodržel zákonnou lhůtu při zaslání písemného oznámení o výsledku zkráceného řízení podle § 153 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění a stěžovatelku řádně nepoučil o dalším možném postupu

ve smyslu odst. 6. Žalovaná rovněž přisvědčila stěžovatelce, že nebyly splněny podmínky pro vedení zkráceného řízení. Stěžovatelka dle žalované nicméně nebyla na svých procesních právech zkrácena, protože její podání podle § 153 odst. 6 bylo posouzeno jako včasné a bylo jím zahájeno správní řízení.

[37] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s žalovanou a krajským soudem, že i přes pochybení správního orgánu I. stupně měla stěžovatelka následně možnost veškeré námitky uplatnit v rámci správního řízení, a s ohledem na zásadu procesní ekonomie by bylo neúčelné pouze pro toto pochybení rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. Stěžovatelka totiž veškerou svou argumentaci mohla uplatnit a také uplatnila ve správním řízení, a nebylo proto nijak negativně zasaženo do jejích procesních práv.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[39] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná úspěšná sice byla, právo na náhradu nákladů řízení však nemá, neboť se projednávaná věc týká nemocenského pojištění (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu